

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

XI. Iac. Sadoletvs Episc. Carp. Blosio Palladio suo, S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

quentia praesidij rebus communibus constitutum sit. Sed ne hoc quidem longior mihi habenda oratio est: cum praesertim verear, ne tibi in maiore aliquo negotio impedito intempere, ut obstrepam: tuasque grauiissimas interpellem occupationes. Illud tantum addo, me de aduentu tuo, & de laude gestae conuataeq; provinciae tibi ita gratulari, ut cupiam quae de illis rebus ad nos perlatae sunt, multorum celebrata literis & sermonibus tamen, quoniam confusè nobis significata sunt, singula melius nosse ex te, & enucleatius. Cuius rei cum erit tibi otium, ut facias praestare id possis, aliquam suscipies curam docendi me, certam remq; faciedi. Me quidem certè gloriae tuae fautorem, & laudem praedictorem amantissimum ac fidelissimum semper habebimus. Vale. Carpentorachi, XII. Calen. Februarij, M. D. XXXIII.

X I.

IAC. SADOLETUS EPISC. CARP.

Blesio Palladio suo, S. P. D.

AMOR meus in te Blesio, qui etsi antea magnus semper fuerat, tunc tamen ex hoc recente congressu nostro facius est aduentior, posteaquam diuturna absentia mea nihil de tuo summo erga nos amore detractum esse cognoui: non patitur ferre me moram scribendi ad te, quin quamprimum tibi & salutem amantem, & Deum immortalem precer, ut vestra ista nauigatio omnibus vobis prospera & salutaris sit. Nam hic nos quidem etiam sollicito animo, quod ventos vobis aduersos verebamur, sed in hac animi cura, & molestia, illa inerat consolatio: quod maritimo dimisso cursu, arbitrabamur vos iter pedibus facere constituisse. Hoc si ita est, nilque accidit vobis incommodi, est cur magnam Deo verè sospitali gratiam habeam. Nam mihi quidem inuenire optatius potest, quam audire & nosse, incolumes vos à sospites domum reuertisse. Sic enim à vobis digressus sum. Misilia discedens, sic in his oris terrisque remansi: ut tamen mecum vestrum omnium memoria & aere desiderium confuere vobis vestra manserit. Cognoui enim planè, reque ipsa sum expertus, nihil homini esse, ut poeta inquit quidam, homine amio amicus. Etenim, per Deum immortalem, si vobiscum affiduum fuisset, nullaque intercapedo temporis usum & familiaritatem nostram diramisset, qui potuisset maius studium pro vobis ferre & voluntatem gratiscandi mihi? qui tantum mihi à vestra consuetudine iam diuulso tribuisset, quantum ego, si in vestris oculis semper habitassem, vix ausus fuisset optare? Et ego his à vobis officiis prouocatus, pari vobis pietate & beneuolentia non respondeo: aut posteriores in amando partes ferre me parat.

meri me milles malim, quam eiusmodi quicquam committere. Quis ad referendam vobis gratiam parum idoneus fuero: ad commemoramandam quidem certè & habendam, ero diligens. An ego optimi & maximi Pontificis tot beneficia erga me tacita sine gratia? pro quo si vitam sanguinemque profundam, vitam parcem ipsius erga me meritum assequar. Quid? tua tam multa officia, mi Blois, quae mihi à te tributa sunt, obliuiscere vobis possum? quid aliorum tot hominum humanitatem & sollicitudinem: à quibus cum tam longè septem annorum intervallo absumis: vix debui existimare vel tenue vestigium recordationis de me in eorum animis residere: qui tamen omnia mihi recentis benevolentiae signa praesertunt. Quibus equidem cunctis sum oblitus: sed in exolendis nominibus ita reddam viciumque, ut mihi tempus, occasio, facultasque suppeditarit. Nam tibi mi Blois me totum iam pridem dedidi: tuumque istum amorem aduersum me non minore ipse charitate benevolentiaque sum amplexus. In qua quidem mutua voluntate nostra ut perpetuo maneamus, neuter profectò nostrum ab altero rogandus est, (quid enim nobis in veteri amicitia nostra tuenda constantius?) ego tamen motem secutus sic agendi, rogo te etiam atque etiam, ut me illo modo amare nunquam desinas: tibi que vicissim de me ita persuasum habeas, esse te mihi & fore semper charissimum. Vale Carpentoracti, VIII. Calend. Decemb. M. D. XXXIII.

XII.

JACOB. SADOLET. EPISC. CARPENT.
Vbalino Bandinello S. P. D.

PRORSUS eius dici, quo sum hinc Massiliam profectus, quifuit dies tertia Cal. Octob. accepi tuas literas. Quae etsi mihi gratissimae fuerunt, declararunt enim planè tuum erga me amorem, curam & diligentiam, quam tu in rebus meis agendis adhibuisses: tamen quoniam mihi tardius fuerant redditae, ego te cum Massiliae congressurum me arbitrabar, nullam tunc saltem cogitationem respondendi tibi, cum ad id potius me pertineret, ut praesens tecum de omnibus rebus colloquerer. At postquam illuc veni, primùm id mihi accidit incommodi, quod mihi ibidem Pontifex duodecim dies ipsos expectandus fuit. Deinde cum ex eius aduentu eam certè voluptatem cepissem, quam meus in optimum atque humanissimum principem amor, totique praeterea hominum mihi amicissimorum insperatus conspectus attulisset: in tanta mea gratulatione illud accepi motum, quod neque te, neque alios quosdam mihi amicissimos ho-